

UNES HORES DEL MEU TEMPS PER UNS RECORDS

Maria Candela Palau Queralt

Quan Joan Gasull em va trucar per si voldria formar part de la junta de l'APA de l'Institut em va fer molta il·lusió, però al mateix temps, allò de... ho faré bé? Quina gent hi haurà? M'acceptaran? Els acceptaré? En resum, inseguretat.

Jo ja havia format part de la junta de l'APA de l'Escola Enxaneta, però allí tots ens coneixíem, formàvem una família, els meus fills varen començar de petits, de la classe dels Barrufets, fins que van decidir continuar els estudis, era com ser a casa; anar a l'Institut va significar per a mi un canvi de casa i de família.

El primer dia va ser important, la meua inseguretat es va anar esvaint de mica en mica, algunes de les persones de la nova família de la quals jo també formaria part ja les coneixia, d'altres no.

Des del primer moment ja compartia el bon ambient que vaig notar i les ganes de fer coses que transmetien. No sabia si ho faria bé, però sí que sabia que ho faria, que ja els acceptava; també em vaig sentir acollida i acceptada.

Jo no vaig anar a l'Institut com a estudiant, coneixia l'edifici vagament. Quan era petita entrava fins al pati, on el CB Valls hi jugava els partits de bàsquet, recordo que hi havia una tanca al voltant de la pista i que jo els mirava a través dels forats que tenia aquesta tanca. També recordo haver pujat a la torre per veure algun programa de Ràdio Valls.

Les primeres reunions de l'APA les fèiem en un despatx petit que hi ha al vestíbul, més tard ens vam traslladar a l'antic local de l'AAEET, on hi entràvem per la porta del carrer del Teatre. Hi havia diversos despatxos petits al primer pis i l'antiga cantina a la planta baixa. Anys més tard aquest espai es va habilitar per fer-hi una aula per als alumnes.

Quasi el 90% dels pares dels alumnes del centre n'eren socis. L'aportació d'una quota ens va permetre dotar el centre d'alguns mitjans als quals l'administració no hi arribava, o no li semblava adient. Recordo la insonorització d'una aula d'audiovisuals

i el seu aparell retroprojector. Recordo que també es va ver l'intent de formar un equip de futbol que no va funcionar.

En els anys que vaig estar a la junta no recordo la quantitat de persones que vàrem formar-ne part, any rere any hi havia canvis. De moltes en conservo la co-neixença i una bona relació, quan ens trobem ens saludem i no ens diem només adéu, ens interessem els uns pels altres, no només per cortesia, sinó que noto que és amb el cor. Amb d'altres encara en conservo una bona amistat.

El que sí que he de dir és que tothom en formava part de forma desinteressada, cadascú aportava les seves qualitats: secretaria, tresoreria, relacions amb les altres APA, relació amb l'equip directiu del centre...

Cada final de curs es feia un sopar de comiat als que marxaven i de benvinguda als que arribaven, vàrem con-viure les estones de reunions, les trobades que orga-nitzava la Federació d'Associacions de Mares i Pares d'Alumnes d'Estudis Sostinguts (FAPAES), que cada any feia congressos en diferents indrets de Catalunya: Tortosa, el Maresme, la Costa Brava, el Prat de Llobregat, la Costa Daurada, on vam poder veure i provar les instal·lacions de Port Aventura abans de la seva inauguració...

Un record molt especial per a Joan Ferré Calaf, el Joan del Pla, un bon amic amb qui vaig compartir moments especials.

Han passat uns quants anys i avui encara sento viu el record d'aquell temps d'Institut, d'aquells dies que malgrat les nostres diferències pares i professors fèiem equip i treballàvem, cadascú en el seu àmbit, per aconseguir un objectiu comú: donar una educació integral als nostres fills en aquella difícil etapa de la seva adolescència. Vàrem aconseguir-ho... Jo crec que sí!



Sopar del 50è aniversari de l'Institut taula de l'APA. (Arxiu del centre)